

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Mironosițelor - ziua femeii creștine

Evangelia duminicii

De la Sfântul Evanghelist Marcu

Cap. XV

43. Și venind Iosif cel din Arimatea, sfetnic ales, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus.

44. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult.

45. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul.

46. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.

47. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde l-au pus.

Cap. XVI

1. Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomea au cumpărat miresme, ca să vină să-l ungă.

2. Și dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii (*Duminică*), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

3. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului ?

4. Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.

5. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat.

6. Iar el le-a zis: Nu vă înpăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit ? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus.

7. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus.

8. Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

Din tâlcuirea Evangheliei Sfântul Ioan Gură de Aur

„Și erau acolo femei multe privind de departe, care Îl urmaseră slujindu-Lui: Maria Magdalena și Maria lui Iacov și mama fiilor lui Zevedeu” (Matei 27, 55-56). Uită-te cât de mare este stăruința acestor femei! I-au urmat slujindu-L și au fost de față și în mijlocul primejdiilor. Și tot ele au fost cele dintâi care L-au văzut pe Iisus înviat; și neamul acesta femeiesc osândit, neamul acesta, el s-a bucurat cel dintâi de vederea bunătăților; neamul acesta femeiesc a arătat bărbăție; ucenicii au fugit, dar femeile au rămas.

„Iar foarte târziu sâmbăta, când se lumina spre ziua întâi a săptămânii, au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie să vadă mormântul. Și iată cutremur mare s-a făcut, că îngerul Domnului pogorându-se din cer și venind a prăvălit de pe ușa mormântului și ședea deasupra ei. Și era înfățișarea lui ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada” (Matei 28, 1-3). Îngerul a ridicat piatra pentru ca femeile să aibă și de aici dovada învierii. Le poruncește apoi să binevestească și celorlalți învierea; iar acest lucru le încredințează și mai mult. „Și spuneți ucenicilor Lui: „Îl veți vedea în Galileea” (Matei 28, 7).

„Și ieșind ele de la mormânt cu frică și cu bucurie” (Matei 28, 8).

Văzuseră un lucru de spaimă și de mirare totodată: un mormânt gol în care văzuseră că fusese pus mai înainte Domnul. De aceea îngerul le-a și dus să vadă mormântul, ca să fie martore a două fapte: și a mormântului și a învierii. Că ele se gândeau: „Nimeni nu l-ar fi putut lua dacă n-ar fi înviat; ostașii erau doar de pază”. De aceea se și bucură, se și minunează; și-și iau și răsplata străduinței lor: sunt cele dintâi care au văzut și au binevestit nu numai cele spuse de înger, ci și cele văzute de ele.

Femeia creștină – între restricție și binecuvântare (dialog cu Părintele Mihai Mărgineanu)

- *Cazurile de violență familială reflectate tot mai des în presa scrisă pornesc frecvent de la o atitudine de așa-zisă "superioritate" a bărbatului pe care acesta o invocă în temeiul Scripturii. În ce măsură se poate vorbi în cadrul familiei creștine de o egalitate între femeie și bărbat ?*

- Sigur, între femeie și bărbat nu există o similitudine, pentru că sunt două fapte diferite, deși aparțin deopotrivă speciei umane. Dar nu e vorba de vreo diferență care pune pe cineva în superioritate, ci Dumnezeu oferă fiecăruia posibilitatea de a-l completa pe celălalt. Principiul complementarității este fundamental în ambientul familiei creștine. Fiecare are calități care-i dau distincție, dar aceste calități ne sunt date de Dumnezeu pentru a completa imperfecțiunile celuilalt, fără a-l disprețui, subestima, sau condamna.

- *Atunci, cum interpretați textul: "Femeile să li se supună bărbaților lor precum Domnului; pentru că bărbatul îi este cap femeii, așa cum și Hristos îi este cap Bisericii" (Efeseni 5, 22-23).*

- Sintagma "bărbatul este cap femeii" nu trebuie interpretată ca superioritatea acestuia, ci sugerează responsabilitatea bărbatului în cadrul familiei, pentru că pe umerii săi trebuie să apese însăși identitatea și demnitatea familiei. Nu întâmplător numele familiei se dă în mod tradițional după numele bărbatului. Aceasta nu pentru că ar avea el o întâietate față de femeie, ci pentru că îi revine o responsabilitate în plus. El devine nu doar cap al familiei, ci simbol și purtător al identității familiei. Toată familia gravitează în jurul său. A-ți aroga în mod autoritar dreptul de "cap de familie" fără a-l încărca și cu o responsabilitate necesară, e un mod de a ruina familia și chiar propria persoană, încercând să dai vina pentru propriile eșecuri pe anumite defecte ale celor din jur.

În cadrul familiei creștine, relația dintre bărbat și femeie trebuie să fie așadar una întemeiată, nu pe întâietate, ci pe dragoste și complementaritate a căror expresie este unitatea: "*Că vor fi cei doi un trup*" (I Corinteni, 6, 16) sau "*Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și cei doi vor fi un trup*" (Efeseni 5, 31) zice Sfântul Pavel. Mai mult, iubirea în cadrul familiei creștine trebuie să fie întotdeauna jertfelnică. Hristos este Capul Bisericii, dar și Mântuitorul care "s-a dat pe sine pentru ea" (Ef. 5,25), adică s-a jertfit. Tot așa "egalitatea" între bărbat și femeie "funcționează" eficient doar în starea de jertfă, care pune în evidență tocmai dimensiunea sacră a familiei: femeia se jertfește pe sine în ascultare față de bărbat și în împlinirea îndatoririlor familiale, iar bărbatul se jertfește pe sine în respect față de soția și familia sa, în efortul de a asigura cadrul optim de împlinire umană a copiilor. Familia creștină este imaginea în miniatură a Bisericii lui Hristos, dar este totodată altarul de jertfă pe care "ofranda" ești chiar tu însuși. Și precum jertfa adusă la altar este expresia iubirii lui Dumnezeu, tot așa în familie jertfa se întemeiază pe iubire. Și trebuie observat aici că,

în familia creștină, femeia este sursă, dar și destinatar al iubirii, în calitatea ei de soție și de mamă. Ea este simbolul iubirii umane, care aduce pe lume copii și are rolul esențial în armonia familială în care aceștia se vor forma ca oameni.

Așadar, din această perspectivă se accentuează importanța efortului de a completa incapacitățile, inaptitudinile sau lipsurile celuilalt. Ideea greșită a autorității bărbatului față de femeie este întotdeauna cel mai nefericit mod de a distruge armonia unei familii creștine și creează traume suflătoare, care dăinuiesc mult timp în conștiința copiilor. Familia lasă o amprentă puternică asupra conștiinței copilului. De la mamă și de la tată, copilul învață a se cunoaște, a se înțelege pe sine însuși, prin exemplele concrete pe care le observă în cadrul familial. Manifestarea unei autorități discreționare a bărbatului va sădi în conștiința soției lipsa de răspundere, și va crea contextul în care "noi" va fi înlocuit artificial și nedrept cu: "eu".

- *Spre deosebire de bărbați, există totuși prevederi canonice care limitează prezența femeilor în biserică și aici nu mă refer doar la ținuta exterioară. Când și de ce nu pot intra femeile în biserică ?*

- Sigur, în cartea *Leviticului* (cap. 12, 1-5 și 15,19-28), există prevederi concrete privitoare la perioada de "necurăție", sau, mai bine zis, de "curățire" a femeii. Restricționarea prezenței sale, ca și a bărbatului bolnav, în cadrul colectivității are în vedere în primul rând aspectul igienic al unei manifestări de cult (Lev. 15,31). Dacă ne gândim în ce condiții era asigurată igiena corporală în perioada respectivă, ne putem ușor de seama de justetea unei astfel de prevederi a cărții *Leviticului*.

Creștinismul a preluat această poruncă din aceeași perspectivă a igienei unei manifestări de cult, dar totodată a avut în vedere și alte aspecte adiacente. De foarte multe ori această curățire periodică a femeii este însoțită de diverse tulburări, dureri, care o distrag de la intensă trăire a momentului liturgic și, mai mult, îi poate distra și pe cei din jur. În condițiile de astăzi, în care, să spunem, aspectele legate de igiena corporală sunt în cea mai mare parte rezolvate, ținând cont și de faptul că perioadele nu sunt la fel pentru toate femeile, putem lăsa la latitudinea fiecărei persoane a interpreta în smerenie, și a vedea în ce măsură starea ei de curățenie trupească îi permite să intre și să participe la manifestarea liturgică. Lucrul acesta nu este valabil doar pentru femei și nu doar pentru curățenia sau necurătenia periodică. Este valabil și pentru bărbați deopotrivă. Igiena corporală este o condiție absolut necesară pentru o manifestare de cult pioasă, chiar și când postești (Mt. 6,17). A nu se confunda smerenia cu lipsa de igienă.

Dar, alături de igiena corporală, cel puțin la fel de importantă este igiena, curățenia morală, atât pentru bărbat, cât și pentru femeie. O și spune Mântuitorul: *Lasă-ți darul tău la altar, și mergi mai întâi și te împacă cu fratele tău* (Mt. 5,24), ca nu cumva o stare de necurătenie trupească sau suflătoare să devină impediment al unei eficiente legături cu Dumnezeu în spațiul liturgic.

În situația, în care o femeie este, spre exemplu, nașă de botez sau de cununie, trebuie avute în vedere aceleași aspecte. În condițiile în care igiena corporală este asigurată, cu siguranță nu trebuie să gândim că neputința noastră, sau incapacitatea noastră de a fi perfecți în fața lui Dumnezeu, constituie neapărat un impediment pentru actul de cult.

Deși curățenia trupească și sufletească este o condiție primordială pentru actul de cult, sunt încă mulți creștini care, venind la Biserică nu își fac o igienă corporală corespunzătoare. Din neglijență, unii creștini nici nu se spală pe dinți când vin la Biserică, uitând a se ruga "cu buze curate" cum zice psalmistul. Și mulți dintre ei primesc chiar în aceste condiții anafora, agheasma sau Însuși Trupul și Sângele Domnului !

- *În legătură cu ținuta din biserică, se ridică problema, dacă femeile au voie să intre și să participe la slujbele divine având capul descoperit sau purtând îmbrăcăminte asemănătoare cu cea a bărbatului ?*

- Este adevărat că femeii, ca și bărbatului, i se cere o ținută corespunzătoare în cadrul manifestării de cult. După cum nu se recomandă unui bărbat să vină în maiou sau în pantalon scurt la biserică, tot așa și ținuta femeii trebuie privită din această perspectivă: se cere o ținută care să înfățișeze spiritul de echilibru, comportamentul echilibrat în societate. Sfântul Apostol Pavel arată că femeia trebuie să fie cu bună cuviință în biserică (I Cor. 11,13), deoarece prin provocare și prin poftă, mintea celui ce se roagă poate fi pusă ușor în dezordine. Ținuta unei femei credincioase nu trebuie să fie nici într-un caz provocatoare: *Să nu dați fratelui prilej de poticnire sau de sminteală !* (Rom.14,13) De aceea, atenționăm pe toate căile pe femeile noastre ca în biserică să nu se facă surse de provocare a păcatului în conștiința celor din jur, de decădere a conștiinței în cadrul rugăciunii. Ținuta corectă a femeii este un lucru fundamental, așa spune eu. Când te afli în biserică într-o ținută provocatoare, cine se face vinovat de decăderea celor care, privindu-te, își coboară mintea de la Dumnezeu, la "înțelepciunea pământească, trupească, diavolească" (Iac. 3,15) ?

- *Să înțelegem că Biserica este împotriva preocupării femeii de a se face mai frumoasă ?*

- Întâi de toate, Biserica are în vedere frumusețea sufletească. Iar frumusețea trupului, în bună parte, trebuie să reflecte frumusețea sufletului. Ne place și ne dorim ca toate creștinele noastre să fie frumoase și foarte frumoase. Dar cu siguranță, aici primează frumusețea naturală. Preocuparea de a-ți schimba înfățișarea presupune că ai o nemulțumire în raport cu ceea ce Dumnezeu ți-a dăruit. O astfel de preocupare o privim cu multă rețineră.

Dar, mai ales în cazul adolescentelor, dorința de a se face mai frumoase reflectă de fapt aspirația spre perfecțiune, dorința de progres întru toate. Nu doar în farduri, în rujuri sau alte intervenții cosmetice, ci și în cele sufletești. A nu confunda preocuparea pentru frumusețea trupului cu grija pentru igiena și armonia sa. De exemplu, poți să fii în două feluri îmbujorat:

vopsindu-ți obraji cu farduri (care mai sunt și costisitoare), sau făcând un efort în folosul comunității, un pic de mișcare, sau un pic de sport. Frumusețea adevărată nu stă în farduri și vopsele, care de multe ori lasă amprente neavenite pe icoane, pe prosopul de împărtașanie, sau pe veșmântul preotului. Măcar atunci când ești în legătură cu Dumnezeu, sau când primești Sfânta Împărtașanie, înfățișează-te fără nimic artificial !

Există și intervenții medicale pentru a ajuta la ameliorarea imaginii corpului nostru, dar trebuie avut în vedere dacă respectivele intervenții sunt în favoarea sănătății noastre, sau nu. Fac aluzie, în special, la cei care folosesc lentile de contact pentru a apărea periodic cu o nouă culoare a ochilor, sau la cele care, prin implanturi, modifică imaginea anumitor părți ale corpului, în funcție de modă și multe alte intervenții. Frumusețea naturală este mult mai căutată decât frumusețea aceasta contrafăcută, pentru că fiecare dintre noi are calități. Dacă suntem preocupați a pune în umbră defectele noastre prin mijloace artificiale, cu siguranță aceasta nu va face decât să acutizeze și mai mult criza sufletească în care ne aflăm. Personal, nu sunt împotriva mijloacelor prin care se poate ameliora înfățișarea fizică a bărbatului sau a femeii. Dar toate acestea trebuie realizate cu echilibru, fără a se face exagerări și mai ales pentru sănătatea noastră trupească și sufletească.

A consemnat Vasilica Onofrei

Sinaxarul duminicii

În ziua de 25 aprilie, Biserica Ortodoxă sărbătorește pe *Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu*, de neam iudeu, originar din Ierusalim, unul dintre cei 70 de ucenici ai Domnului. Acesta se numea și Ioan Marcu, Ioan fiind numele evreiesc, iar Marcu numele roman. În casa mamei sale, Maria, se adunau cei dintâi creștini din Ierusalim, pentru convorbiri duhovnicești, împărtașanie și rugăciune; se spune că aici a avut loc Cina cea de Taină.

Inițial, Sfântul Marcu a fost ucenic al Sfântului Pavel, pe care l-a însoțit în prima călătorie de propovăduire a Evangheliei, în Cipru și în Asia Mică, mai târziu devenind fiu duhovnicesc al Sfântului Petru, întovărășindu-l în peregrinările prin Asia, Capadochia, Bitinia, Pont, Babilon și Roma. În anii 63 – 64 d.Hr., a scris la Roma, Evanghelia sa, care cuprinde 16 capitole, primele nouă înfățișând activitatea Mântuitorului în Galileea, iar capitolele 10–16 relatând evenimentele din Iudeea, Răstignirea, Învierea și Înălțarea Domnului. Tot în perioada în care era ucenic al Sfântului Petru, fericitul Marcu a întemeiat și Biserica din Aquilea (Italia) și pe cea din Alexandria Egiptului, el fiind cel dintâi episcop și propovăduitor al credinței în Hristos în Egipt, în Libia și Pentapole.

Din cauza prigonirii din timpul împăratului roman Nero (54-68), s-a refugiat în Egipt aflându-și sfârșitul mucenicesc în Alexandria. În secolul al IX-lea, moaștele sale au fost luate de venețieni, astăzi aflându-se în catedrala San Marco din Veneția.

După Proloagele, Vol. II

Cronică: Duminica Tomei - hramul parohiei

Ca în fiecare an, în prima duminică după Sfintele Paști, parohia noastră și-a serbat hramul întru cinstirea Apostolului Toma, cel care, prin mâna sa, ne-a încredințat pe toți de Învierea Domnului.

În seara zilei de **sâmbătă, 17 aprilie**, s-a oficiat Slujba Vecerniei Hramului și a Litiei, cu distinsa participare a Înalt Prea Sfințitului Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, în fruntea soborului de preoți.

Au fost de față și trei invitați de onoare ai parohiei noastre: Părintele Abelardo Lobato, Președintele

Academiei Pontificale "Toma de Aquino" din Roma, Maria Tereza Candian, Directoarea Institutului Secular al Sfintei Teresa a Pruncului Iisus, din Lugano și Părintele Vili Dancă, Rectorul Institutului Catolic din Iași.

La acest popas de bucurie duhovnicească, prezența Înalt Prea Sfinției Sale în mijlocul nostru a adus un plus

de lumină hramului parohiei și a constituit totodată, prin binecuvântarea și adresarea cuvântului de învățătură, o încurajare pentru membrii Consiliului și Comitetului

parohial, dar și pentru familia preotului paroh și a celor care s-au implicat în viața parohiei, având în vedere lucrările importante pe care le avem pentru anii următori.

Mulțumim pe această cale pentru prezența deosebită, P.Cuv. Dosoței Șcheul, eclesiarh al Catedralei Mitropolitane din Iași, Ierom. Arsenie Mărgineanu, de la Mănăstirea Vorona - Botoșani, Pr. Constantin Barna, Pr. Narcis Axinte și preoților parohi din Iași: Pr. Ioan Vicovan de la parohia "Sf. Parascheva", Pr. Vasile Vicovan, de la parohia "Înălțarea Domnului" – Nicolina, Pr. Aurel Mărgineanu de la biserica "Sf. Gheorghe"-Eternitate. Ne-am bucurat de participarea unui număr impresionant de credincioși, a corului parohial și a cântăreților la aceste momente solemne.

Duminică, 18 aprilie s-a oficiat Slujba Utreniei, urmată de Sfânta Liturghie în aer liber, cu participarea

P.Cuv. Protos. Amfian Răgoșcă, starețul mănăstirii Stavnic, Ierom. Arsenie Mărgineanu, Pr. Narcis Axinte și a preotului paroh Mihai Mărgineanu. După aceasta s-a săvârșit în parcul parohiei, slujba de pomenire pentru Ctitori și pentru cei răposați.

După Sfânta Liturghie, a fost organizată o agapă creștină pentru circa 200 de pelerini și pentru 80 de nevoiași, prin implicarea meritorie a epitropului și a membrilor Consiliului și Comitetului parohial, cărora le adresăm sincere mulțumiri și felicitări pentru modul exemplar în care au ajutat parohia la aceste manifestări.

Exprimăm totodată alese mulțumiri sponsorilor, dar și creștinilor din alte parohii, care au fost alături de noi, într-o comuniune și bucurie duhovnicească.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei